Sınıf mücadelesi temelinde işçi sınıfının demokratik sendikal birliği için İLERİ !

Karkerên hemu welatan yekbin!

PÊŞENG

BO ŞOREŞ

9 ŞUBAT 1984

SAYI: 15

ORGANA KOMİTA MERKEZİ YA PARTIYA PÊŞENG A KARKERÎ KURDİSTAN

Hangi İstikrar ?

Yerli ve yabancı tekellerin yararına izlenen ve bugün de sürdürülen, bundan sonra ise daha da katılaştırılarak sürdürülecek olan ekonomik politikanın 1983'teki sonuçları geçtiğimiz yıl başında açıklandı.

Sözde, "ekonomik istikrar programı" olarak öne sürülen 24 Ocak 1980 kararları, Türkiye ve Kürdistan halklarına hiçbir yarar getirmedi. Ama zararları korkunç olmuştur. 1983 yılı da bir yıkım yılı, açlık, sefalet ve zulüm yılı olarak geçti.

Ücretleri dondurulan, gerileyen, yaşam standartları düşen emekçi halk yığınlarına karşın yerli ve yabancı tekellerin kasalarına büyük meblağlarda karlar aktı. Türkiye ekonomisinde yerli ve yabancı tekellere yeni imtiyazlar tanındı. Hareket alanları genişletildi. Devletin yarattığı yeni olanaklardan istifade eden tekeller daha da palazlandılar.

Ama, tüm faşist baskılara ve

Devamı s. 10'da

Göstermelik «Af» Çabasına Dikkat!

Faşizmin zindanlarında, ağır baskı, terör ve işkence altında, her türlü sağlık koşullarından yoksun koşullarda yaşıyan politik ve diğer tutukluların durumu, güncel toplumsal bir sorun olmakta devam ediyor.

Faşist diktatörlüğün resmi ağızları bile, askeri ve sivil hapishanelerde 120 bini aşkın tutuklunun varlığını itiraf ediyor. Zindanlardaki kötü yaşam koşulları, baskı ve işkenceler ardarda direnişlere, açlık grevlerine yolaçtı. İçerde teslimiyeti seçen ve faşizmle uzlaşan insanlarım bile, artık dayanamıyarak isyan bayrağını çektikleri bilinen bir gerçek. Son Diyarbakır Askeri Cezaevi'ndeki direniş faşizmin bütün kanlı düşmanca saldırılarına rağmen bastırılamadı. Dışarıda tutuklu aile ve yakınları, kaygı ve öfke dolu duygularla, meclise, hükümete başvurarak insanlık dışı uygulama ve koşullara son verilmesini istiyorlar.

Hapishaneler, milyonlarca insanı çok yakından ilgilendiriyor. Yurtiçinden ve yurtdışından siyasi tutukluların serbest bırakılması, "genel af" ilan edilmesi için sesler yükseliyor. Her gün toplumun daha geniş kesimleri bu talebe sarılıyorlar. Baskı ve sansüre rağmen bu istem basından yansıyor. İster istemez, gerici-faşist partiler, hükümet ve diğer yetkililer bu konuda birşeyler söylemek zorunda kalıyorlar. Yerel seçimlerin yaklaşmasıyla, oy peşinde koşan partiler, bir takım demagojilerle sorunu geçiştirmeye çalışıyorlar. Öte yandan "parlamento" partileri, af sorununun anti-faşist siyasi tutukluları kapsamayan göstermelik bir "af" yasasıyla kapanması için paçaları sıvamaya koyuldular. Bu konuda tüm devrimci-demokratik ve anti-faşistler çok duyarlı olma ve gerçek bir "af" ilan edilmesi için çaba gösterme göreviyle karşı karşıyadırlar. Kukla partilerin dar çerçeveli, göstermelik bir "af"la sorunu kapatmalarına izin vermeyelim. Türkiye ve Kürdistan'lı tüm anti-faşistleri de kapsayan bir "af"ın çıkması için mücadeleyi yükseltelim.

6 Kasım sahte seçimleriyle oluşan parlamentonun kukla ve göstermelik olduğu kısa bir sürede açık-seçik görüldü. Partimiz, baştan beri, oluşturulacak parlamentonun, askeri faşizmi maskelemek ve "demokratik" bir görünüm vermekten öteye bir anlam taşımayacağını vurguladı. Ve şimdiye kadarki uygulamalar bunu bir bir kanıtladı.

Çarkın Dişi

Cunta tarafından Turgut Özal Hükümeti'ne tanınan "kanun hükmünde kararname" çıkarma yetkisi üç yıl uzatılmak isteniyor. Hükümet tarafından, "işlemlerin süratle yürütülmesi ve tıkanıklıkların giderilmesi" amacıyla hazırlanan bu yasa tasarısı kesinleştiği takdirde; emperyalizm ve yerli tekelci sermayenin en gerici, en saldırgan kesimleri lehine ne gerekiyorsa, bundan sonra da süratle yerine getirilecektir. Tekelci devlet kapitalizmi daha da güçlendirilecektir.

Buna karşın kukla parlamentonun göstermelik işleyişi sürecektir. Cunta'nın, çıkmasını istemediği, fakat ülke ve uluslararası planda güncellik kazanan yasalar kukla parlamentoya havale edilecek. Örneğin "genel af" ve bazı demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin öneriler, kukla parlamentonun belki yıllarca üzerinde duracağı konular olacaktır. Ya da bu konulardaki gecikme kukla parlamentoya mal edilecek. Çünkü Cunta, bu tür değişikliklerden istenildiği biçimiyle yana değil. Bunlar sürüncemede kaldıkça da, içten ve dıştan gelebilecek baskılara karşı kukla parlamentoyu kalkan olarak kullanmak istiyor. "İşte" diyecek "parlamento sözkonusu değişiklikler üzerinde tartışıyor, acele etme-

Devamı s. 11'de

Alternatif T. Özal Hükümeti Değil;

ANTİ-FAŞİST DEMOKRATİK İKTİDARDIR

Turgut Özal Hükümeti, tam da faşizme özgü yalan ve ikiyüzlülükle, üslendiği görevleri bir bir yerine getiriyor. O, emperyalizmin ve yerli tekelci sermayenin en gerici, en saldırgan kesimlerinin çıkarları doğrultusunda ekonomide "ihtilal"ler yapıyor. Hükümet Programı ilk bakışta eklektik ve değişik eğilimlerin "sentezi" gibi görünse de, iktidarın dayandığı sınıfın çıkarlarıyla uyumludur. Hükümet Programı'nda emperyalizm ve yerli tekelci sermayenin çıkarları ustaca uyumlulaştırılmıştır. Bu yapısıyla Hükümet Programı, TC. tarihinde gelmiş geçmiş bütün hükümet programları içerisinde, emperyalizm ve yerli tekelci sermayenin çıkarlarını en iyi bir biçimde formule eden niteliğe sahiptir.

Turgut Özal Hükümeti, onlarca "kanun hükmünde kararname" çıkardı. 19 Aralık 1983'te alınan bir dizi karar, tamamen bir avuç tekelci sermayeyi güçlendirici nitelik taşıyor. Bazı burjuva kesimlerince "ekonomide ihtilal" olarak adlandırılan bu kararlar, ayrıca ekonomide yönetim ve denetimin de merkezileşmesini öngörüyor.

T.Özal, tüm bunları "tekellerin belini kıracağız", "tekelleri ortadan kaldıracağız" iddiasıyla savunma hayasızlığını gösterebiliyor. Habire "orta direk" olarak değerlendirdiği işçi, köylü, esnaf ve sanatkarı, emekliyi, memuru "güçlendirecekleri-ni" tekrarlıyor. Kendilerinin "orta direğin temsilcileri" olduklarını hiç yüzü kızarmadan açıklayabiliyor.

"Orta direk"in ne olup olmadığını, tekelci sermayenin temsilcilerinden İ.Bodur açıklamakta gecikmiyor. İstanbul Sanayi Odası Meclis Başkanı İ.Bodur: "Orta direğin özü, sanayici ve iş adamıdır" diyerek son zamanlarda bir hayli kullanılan "orta direk" deyiminin tekelci sermaye açısından ne anlama geldiğini ortaya koymuş oluyor. Gerçekten de bu günkü rejimin orta direği emperyalizm ve yerli tekelci sermayenin en gerici, en saldırgan kesimleridir. Yani herhangi bir rejimin orta direği, o rejimin sınıf dayanaklarıyla belirlenir. Ve bugünkü rejimin de öyledir.

EMPERYALİZM VE YERLİ TEKELCİ SERMAYENİN ETKİNLİĞİ DAHA DA ARTACAK

T.Özal Hükümeti, tarımdan sanayiye; madencilikten ithalat ve ihracat; üretimden kalite, fiat ve pazarlamaya; eğitim öğretimden dış politikaya kadar tüm alanlarda emperyalizm ve yerli tekelci sermayenin temel çıkarlarını programlaştırmıştır. Son üç yıldır egemenliğin "kayıtsız şartsız" emperyalizme ve en gerici, en saldırgan tekel kesimlerine geçtiği Türkiye'de, T. Özal Hükümeti bunlarla yetinmiyor. O, ekonominin ve toplumsal yaşamın tüm alanlarında özellikle ABD emperyalizmi ve bunlarla içli dışlı olmuş kesimlerin egemenliğini sağlamaya çalışıyor. Ve bu amacına varmak için de her türlü kolaylık ve güvenceyi sağlıyor. "Ölen ölür kalan sağlar bizimdir" anlayışı Hükümet Programı'nın özünü oluşturuyor.

Üstelik T.Özal, bu politikalara "bize has, bizim şartlarımıza uygun politikalar" diyebiliyor. Peki 24 Ocak Kararları denince İMF, Dünya Bankası, Şikago Okulu ve M.Friedman'ın; Şili, Arjantin, Brezilya ve G. Kore "mucize"lerinin hemen akla geldiğine ne demeli ? Yoksa M.Friedman "Atatürkçü"mü? İMF, Dünya Bankası, tıpkı Ziraat Bankası gibi yüzde yüz "yerli kuruluşlar"mı? Bunları cevaplandırmak T.Özal ve tayfasının hesabına gelmiyor. Çünkü nasıl olsa "ata"larından kalan alışkanlıktır. Türkiye'nin ilişkili olduğu Orta ve Yakın Doğu, hatta Avrupa ülkeleri, hesaba geldiğinde "tarihi dost", gelmediğinde "dış mihrak" oluveriyor. Nerede güzel bir söz varsa "Atatürk söylemiş". Hangi politikalar burjuvazinin kendi sınıf çıkarlarına uygunsa "bize has bizim şartlarımıza uygun" oluverip piyasaya sürülüyor.

Bu ikiyüzlülük ve yalancılığı meslek edinen T.Özal, "sanayileşme" ve "kalkınma" adı altında, şimdiye kadar emperyalist ve yerli sermayenin egemenlik sağlayamadığı alanları tamamen yatırım lara açtı. Devlet kuruluşlarının tekelci sermaye ortaklığına açılması hızlandırılırken KİT'lerin süreçle tekelci sermayeye devri amaçlanıyor. Ekonomide "ihtilal" olarak değerlendirilen 19 Aralık kararlarıyla yüksek faiz politikası serbest bırakıldı. İthalat ve ihracatta ancak büyük tekellerin yararlanabileceği kolaylık ve ayrıcalıklar tanındı. T.Özal Hükümeti, geçmiş hükümetlere taş çıkartırcasına ithalatı serbest bıraktı.

Yeni ithalat ve ihracat sistemine göre, TC'nin yurtdışındaki kurum ve kuruluşları da ithalat ve ihracat firmalarına önemli "hizmetler" sunacaklar. Yani, büyükelçi ve konsoloslar daha açık bir biçimde tekellere yardım edecek. İlaç sektörünün geliştirilmesi ve rekabetin sağlanması adı altında tekelleşme tamamen teşvik edilip desteklenecek. T.Özal eğitim ve öğretimi, sağlık hizmetlerini de tekellere açık alan haline getiriyor. Ve bürokrasi ile mücadele adı altında uşaklıktan deneyimli insanları kilit noktalara atadı. Konut ve vergi alanında tekelci sermaye lehine düzenlemeler yapıldı. T. Özal, "serbest piyasa" politikası gereği, tekelci sermayenin yatırımda bulunabileceği her alanda sınırsız serbestlik tanıyor. Programa göre, kendini kısa sürede

Pêşeng: sayfa 2

geri ödeyen yatırımlara öncelik verilecek. Ülkeye döviz girişini artırmak için, "İhracata dönük sanayileşme" ve emperyalist sermayenin özendirilmesi temel politika olacak. Mal, para ve döviz değeri serbest bırakılacak. "Devlet millet için vardır. Devletin millet ile bütünleşmesi esastır" demagojisine sarılan T.Özal Hükümeti döneminde tekelci devlet kapitalizmi atılabildiğine güçlenecektir.

"TÜRKİYE'DE EKONOMİ BAŞKADIR"

Turgut Özal'ın bunalımdan "çıkış" ve "istikrar"ın sağlanması için önerdiği yöntemler ile demagojileri arasında taban tabana zıtlık var. Örneğin; işsizliğin, enflasyonun ve pahalılığın önlenmesi adına ileri sürülen reçeteler tamamen enflasyonu, işsizliği ve pahalılığı körükleyici niteliktedir. Hükümet Programı'nda "işsizliğin azalma hızı, kalkınma hızıyla orantılıdır" denilerek kalkınmanın da ancak "akıllı bir dış borçlanma ve yabancı sermaye akışı ile" sağlanabileceği savunuluyor. Diyeceksiniz ki, Red Kit okuyucusu T.Özal ve tayfası kalkınmanın böyle olmayacağını bilmeyecek kadar mı geri zekalıdır? Hayır. T.Özal ve tayfası hiç de geri zekalı değil. Hatta çoğu kendi okullarını en iyi derecelerle bitirmiş. Öyleyse mesele nedir? Gerçek olan şu ki; ne T.Özal'ın ne de kukla Ulusu Hükümeti'nin gerçek anlamda işsizliği azaltma diye bir meselesi olmadı. Çünkü faşizmin sınıfsal dayanaklarının güçlenmeleri ölçüsünde, hatta daha fazla oranda işsizlik artıyor. Dışa bağımlı, montajcı ve çarpık gelişme olduğu sürece de bu böyle olacaktır.

T.Özal.'ın demagojileri bunlarla bitmiyor. "İşsizliğin önlenmesi" adına daha bir sürü halt işleniyor. Sözümona işsizliğin önlenmesi için; yüksek faiz ve sıkı para politikası uygulanarak iç tasarruf artırılacak ve bu artış, yatırımları hızlandıracak. İç tasarrufun artırılması için de; hisse senedi, kar ortaklığı senedi, mevduat sertifikası, tahvil ve bunların değişik vadeli çeşitleri yaygınlaştırılacak. Mevduat toplamada ve kredi vermede bankalar rekabet içinde olacaklar. Boğaz Köprüsü, Keban Barajı, Hidro Elektrik Santralı vb. tesisler işletmeye alındıktan sonra "halk"a, yani tekellere açılacak. Bunlardan elde edilecek paralarla yenileri yapılacak. Karakaya ve Atatürk Barajı, ikinci köprü projeleri tamamlanacak ve yeniden "halk"a, esasen tekellerin etkinliğine açılacaktır. Bu yolla, yüzbinlerce orta ve küçük "tasarruf sahibi"nin paraları büyük tekellerin kasalarına akmış olacak. Ayrıca, emperyalist sermaye ve krediden "faydalanılarak" ucuz işgücünün yoğun olduğu yatırımlara girişilecek ve işsizlik azaltılacak. Ve süreçle ortadan kaldırılacakmış(!)

Küçükken büyüklerimizden dinlediğimiz masallarda bile bazen akla uygun yönler olmakla birlikte, T.Özal'ın bu Red Kit' vari masalının hiç akla uygun tarafı yoktur. Şimdiye kadar yüksek faiz politikası nedeniyle yüzbinlerce orta halli daha da yoksullaştı. İflas etti veya işsizler ordusuna katıldı. Birçok ülkede aynı ekonomik model iflas etti, ediyor. Fakat buna rağmen T.Özal Türkiye'deki uygulamaların olumlu sonuç vereceğini söylüyor. İktisatçı A.Başer Kafaoğlu, T.Özal'ın bu mantığını yerinde bir benzetme ile şöyle ifade ediyor: "Paris'te aşk, Türkiye'de ekonomi başkadır". Bizde diyelim ki; bir "başka" lık olacak. Ama ekonomide değil. Bu, sonucunu Türkiye ve Kürdistan'lı anti-faşistlerin belirleyeceği bir iktidar "başka"lığı olacaktır.

"MUCİZE"NİN FACİAYA DÖNÜŞMESİ KAÇINILMAZDIR

Gerçekten de, Türkiye ekonomisi emperyalizme bağımlı ve montajcı yapısında kurtulmadıkca, içinde bulunduğu ağır bunalımları atlatamaz. Ne ki, 24 Ocak Kararları, bağımlılığı artırıcı ve bunalımları derinleştirici niteliğe sahiptir. Ve öngördüğü "sanayileşme" ve "kalkınma" modeli tamamen emperyalist tekellerin ve onların bir avuç işbirlikçisinin çıkarını yansıtmaktadır. Zaten 24 Ocak Kararları'nın başlıca amacı; Türkiye tekelci burjuvazisinin, emperyalist ülke ve tekellerle işbirliği temelinde yeni düzenlemelere gitmesi, emperyalist-kapitalist sistemin uluslararası işbirliğinde Türkiye sanayisinin üstleneceği rol ve yöneleceği ekonomik sektörlerin belirlenmesiydi. Emperyalist ülkeler ve tekeller, bunları dayatırken, kendi pazarlarını daraltmayacak aksine, varolan pazarlara daha kolay ve karlı yollardan girmesini sağlayacak üretim ve montaj sektörlerinin yoğunlaşmasını istiyorlardı.

Bu tür "sanayileşme" ve "kalkınma" modellerinin halkın ve ülkenin gerçek gereksinimlerini karşılamaktan uzak oluşu, gerçek kalkınma ve büyümeyi daha da köreltici niteliğe sahiptir. Yani herşey emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusundadır. Ve çıkarlarına uygun sektörlerin gelişimi sağlanırken, diğerlerinin süreçle tasfiyesi amaçlanır. Gelişmeleri teşvik edilen sektörler de çeşitli yollarla emperyalist tekellere bağımlı hale getirilir. İşte, 24 Ocak Kararları'nın "İhracata yönelik sanayileşme" modeli budur.

Ve yaklaşık dört yıllık uygulamalar, bir kez daha göstermiştir ki, 24 Ocak Kararları'nın bir avuç tekelci burjuvaziyi güçlendirmekten ve bu alanda merkezleşme ve yoğunlaşmayı hızlandırmaktan öte herhangi bir "mucize"si olmamıştır. Ve baştan aşağı facialarla doludur. Bu süre zarfında dış ticaret açığı büyümüş işsizlik artmış. Kalkınma hızı düşmüştür. Geçici bazı etkenler nedeniyle 1981-82'de yüzde 30'a indirilen enflasyon, tüm önlemlere rağmen 1983'te yüzde 50'yi aşmıştır. Ulusal gelir azalmış. Binlerce küçük ve orta işletme iflas etmiş veya el değiştirmiştir.

T.Özal Hükümeti döneminde, özellikle ekonomik ve toplumsal yaşama ilişkin göstergeler yeni patlamalara gebedir. Çünkü T. Özal Hükümeti'nin programındaki "önlem"lerle enflasyonun uzun süreli önlenmesi, işsizliğin azaltılması, kalkınma hızı ve ulusal gelirin artırılması, dış tica-

→

Peşeng: sayfa 3

ret açığının kapatılması veya dengeye yaklaştırılması mümkün değil. Sungu zoruyla işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin alım gücünün düşurulmesi, ücretlerin dondurulması, grev, toplu sözleşme ve sendikal hakların askıya alınması ve bazı geçici iç ve dış koşullar nedeniyle 1981-82 döneminde geçici "düzelme"nin görülmesi, 24 Ocak Kararları'nın kaçınılmaz sonucunu değiştirmez.

Bu modelin uygulandığı her ülkede geçici "düzelme"den sonra, öncekini kat kat aşan bunalımlar ortaya çıkmıştır. Örneğin Şili'de Pinochet Rejimi, 1974-81 döneminde enflasyonu yüzde 600'den yüzde 20'ye indirmişti. İhracatta 5,5 kat artış sağlanmıştı. Fakat bu, ancak 1981'e kadar sürdü. Ve sonunda Friedman'cı politika iflas etti. Şili'de 1983 ortalarında enflasyon oranı yüzde 104'e yükseldi. İhracat geriliyor. Dış alım artıyor. Şili'nin bugünkü dış ticaret açığı 1977 yılına göre 10 kat artmıştır. Ulusal gelir yüzde 14 gerilemiş. 1971'de yüzde 3,8 olan işsizlik oranı şimdi yüzde 30'a yükselmiştir. Arjantin'deki durum da aynı politikanın iflas ettiğini gösteriyor. Arjantin dış borçlarını ödeyemiyor. 1980'de enflasyon oranı yüzde 101 iken 1983 sonunda yüzde 600'e tırmandı. İşsizlik korkunç boyutlara varmıştır. Ulusal gelir büyük oranda gerilemiştir. Faşist diktatörlük dikkatleri bu çöküşten başka yerlere çekmek için her yola başvurdu. Ama kendi sonunu önleyemedi. Brezilya, Peru ve aynı politikanın uygulandığı birçok ülkede de ekonomik göstergeler benzer gelişmeleri yansıtıyor.

Tüm bunlar Friedman'cı politakadan beklenen "mucize"nin son yıllarda faciaya dönüştüğünü veya dönüşmek yolunda olduğunu gösteriyor. Turkiye'de aynı yolun yolcusudur. Türkiye'nin emperyalist ülke ve mali kuruluşlarından aldığı borçların büyük bir kesiminin vadesi 1985'te doluyor. Ödemeler ertelense bile faizleri ekonomiyi batıracak düzeydedir. Yani göstergeler, özellikle de 1983 göstergeleri faciaya gidişin habercisidir.

ALTERNATİF ANTİ-FAŞİST DEMOKRATİK İKTİDARDIR

Her ne kadar, emperyalizme bağımlılığın ve sömürgeci tekelci burjuvazinin egemenliğinin ortadan kaldırılması Türkiye'de Demokratik Halk Devrimi (Kürdistan açısından Ulusal Demokratik Halk Devrimi) sorunu ise de, bağımlılık ve egemenliğin sınırlanması anti-faşist demokratik iktidarla mümkündür.

PPKK MK'nin 2.Kongre'ye sunduğu Politik Rapor böylesi bir iktidar alternatifine genişçe yer vermektedir. Politik Rapor'da yer alan anti-faşist cephenin program taslağı; kalkınma hızı ve ulusal geliri artıracak, işsizliği kısmen azaltacak, döviz dar boğazına büyük oranda çözüm getirebilecek, enflasyonu gemleyecek anti-faşist iktidarın çerçevesini genel hatlarıyla şu şekilde belirlemektedir:

★Faşizm alaşağı edilerek anti-faşist cepheye katılan tüm siyasal güçlerden oluşan geçici bir hükümetin kurulması. Faşist Anayasa'nın lağvedilmesi. Faşist parti ve orgütler dışındaki tüm siyasal parti ve örgütlerin serbest bırakılması. Faşistler dışındaki bütün tutuklu ve mahkumlara genel af çıkarılması. Faşizm tezgahlayıcılarının yargılanması. Demokratik bir anayasanın hazırlanarak halk oyuna sunulması. Ve yeni anayasaya göre seçimlere gidilerek halkın onayını alan bir iktidarın iş başına getirilmesi.

★Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkının tanınması. Türkiye'de yaşayan bütün ulusal azınlıkların, ulusal demokratik ve kültürel haklarının tanınması ve bunların güvenceye alınması.

★Emperyalizmle ve özellikle ABD emperyalizmiyle ekonomik, siyasal ve askeri alanda imzalanan tüm kölelik anlaşmalarının iptal edilmesi. NATO'den çıkılması. ABD ve NATO'nun üslerine el konulması. Uluslararası alanda bağımsız, bağlantısız ve barış içinde bir arada yaşama ilkelerine bağlı bir dış politikanın izlenmesi.

★Emperyalist tekellerin elindeki veya ortak olduğu büyük işletmelerin ulusallaştırılarak, kamulaştırılması. Faşizmin arkasındaki büyük tekellerin, büyük dış ticaretin, büyük banka ve sigorta şirketlerinin, petrol ve maden işletmelerinin devletleştirilmesi. Genel olarak tekellerin egemenliklerinin sınırlandırılması.

★Asker ve polis dahil tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakların sağlanması. Lokavtın yasaklanması. Çalışanların ekonomik ve toplumsal haklarını güvenceye alan yasaların çıkarılması.

★Buyuk toprak mülkiyetine son verilerek topraksız ve az topraklı köylüye toprak dağıtılması. Yoksul köylülerin banka ve tefecilere olan borçlarının silinmesi. Tarımın modernleştirilmesi. Köylulere düşük faizli kredi, gübre ve tohumluk sağlanması. Hayvancılığın geliştirilmesi.

★Küçük üreticileri, esnaf ve zanaatkarları koruyucu ve teşvik edici önlemlerin alınması. Düşük faizli kredi sağlanması.

★Eğitim ve sağlık hizmetlerinin devlet eliyle karşılıksız yapılması. Eğitim ve öğretimin demokratikleştirilmesi. Üniversitelerin özerk ve demokratik bir yapıya kavuşturulması.

★Herkese düşünce, örgütlenme, dini inanç ve vicdan özgürlüğünün tanınması. Basın, yayın ve sanat faaliyetleri üzerindeki siyasi amaçlı sansürün kaldırılması. Radyo ve televizyonun özerk bir statüye kavuşturulması.

★Kadınlara eşit hakların tanınması. Kadın ve çocuk emekçilerin aşırı sömürülmesinin önlenmesi. Ve diğer haklarının güvenceye alınması.

★Yargı bağımsızlığının sağlanması. Yargılama usul ve ceza yasalarının demokratikleştirilmesi. İdam cezalarının kaldırılması. İşkencenin yasaklanması. (Bkz. Politik Rapor s,86-87)

İşte Türkiye ve Kürdistan'lı devrimci-demokratik ve anti-faşist güçlerinin güncel iktidar alternatifi budur. Bu guncel ve acil görevin başarılması, Türkiye'de Demokratik Halk Devrimi'nin, Kürdistan'da ise Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin yolunu açacak, ulusal ve sınıfsal kurtuluşu yakınlaştıracaktır.

●

Pêşeng: sayfa 4

Diyarbakır Askeri Cezaevindeki
DİRENİŞ
Bir Kahramanlık Örneğidir

Turgut Özal başkanlığındaki Ana Vatan Partisi, işbaşına gelmeden önce yaptığı demagojilerini sürdürüyor. Tüm tutukluların serbest bırakılması; "genel af" ilan edilmesi doğrultusunda, halk yığınlarını kapsayan geniş bir potansiyel oluşuyor. Bu potansiyelin gün geçtikçe aktivite kazanacağının farkına varan burjuvazi, oluşan birikimin yönünü şaşırtmaya, aktifleşmemesi ve daha örgütlü ve bilinçli bir yönde gelişme koşullarına kavuşmaması için elinden geleni yapmaya; çeşitli taktiklerle istemlerin demokratik özünü boşaltmaya ve halk yığınlarını oyalamaya çalışıyor. Özal, "af" bahsi oldu mu, hemen demagoji ile işi geçiştirmeye çalışıyor. O, sorunun ciddiyetinin farkındadır. Bu, O'nu örkütüyor.

Son aylarda davalar hızlandırıldı. Politik tutuklular ağır cezalara çarptırılıyor. Baskı ve terör yoluyla tutukevlerindeki politik tutukluları teslim alma doğrultusundaki çabalar yoğunluk kazandı. Tutukluların, hayatlarını ortaya koyarak aldıkları haklar, bir-bir ellerinden alınmaya başlanınca da, yeni direniş örnekleri boy veriyor. Diyarbakır Askeri Tutukevi'ndeki kahramanlık örneği direniş bunun açık kanıtıdır.

Diyarbakır Askeri Tutukevi, baskı, işkence ve diğer insanlık dışı uygulamalarıyla meşhur olmuştur. Dünyanın en iğrenç uygulamalı cezaevlerinin ön sıralarında yer alıyor. İktadarın imha ve teslim alma planlarına karşı, yaşamaya ve devrimci onurlarını korumaya çalışan politik tutuklular, bu cezaevinde yıl başından bu yana yeni bir açlık grevine gitmek zorunda kalmışlardır.

Hayat pahalılığının, işsizliğin, açlık ve sömürünün, baskı ve terörün son kerteye vardığı; faşizme karşı ülkede gözle görülür örgütlü yığın çıkışının olmadığı; tutukluların, yaptıkları eylemin ülkede ve uluslararası alanda ne denli etkili olduğunu ve kamuoyunun tepkisinin nasıl olduğunu yeterince bilmedikleri bir ortamda olması, bu direnişin anlam ve önemini kat kat arttırıyor.

Tutuklular, işkenceye son verilmesini; görüşme süresinin uzatılmasını; yeterli miktarda yiyecek ve su verilmesini; kağıt, kalem ve gazetenin hapishaneye girmesinin serbest bırakılmasını; avukatlarla yapılan görüşmeler üzerindeki kısıtlamaların ve tek tip elbise sisteminin kaldırılmasını; barınma, beslenme ve sağlık koşullarının düzeltilmesini talep ediyorlar. Ancak sömürgeci faşist diktatörlük bunlardan bir kaçını bile kabul etmeye yanaşmak istemiyor.

Faşist diktatörlük, tutuklulara hunharca saldırıyor; onları katlederek fiziki olarak ortadan kaldırmaya çalışıyor. Cunta, kesinlikle ön plana çıkmış devrimci, anti-faşist liderler başta olmak üzere cezaevindeki binlerce tutukluyu imha etmeye çalışıyor. Her fırsatta bir kaç kişiyi katlediyor.

Diyarbakır Askeri Hapishanesi'nde başlatılan direniş, geçmişteki direnişler gibi kana bulandı. Ancak bu kez daha vahşi saldırılara uğrayan politik tutuklular üç şehit (Necmettin Büyükkaya, Yılmaz Demir ve Halil Çatak) verdiler. Onlarca da yaralı var. Faşizm bugüne kadar Kürdistan halkının çok sayıda lideri, devrimci evladının canını aldı. Ama doymadı! Doymak nedir de bilmiyor! Daha nicelerinin canını almaya devam edecektir. Hiç abartmadan söyleyebiliriz ki, eğer güçlü bir halk muhalefeti örgütlenemezse, bundan sonra da faşizm elini devrimcilerin kanına bulamaya devam edecek. Sayısız kurbanlar vereceğiz!.. İşin gerçeği budur.

DİRENİŞE GEREKEN DAYANIŞMADA BULUNULDU MU?

Direnişin olacağı önceden haber verildi. Amaç, kitlelerin ve dünya kamuoyunun aktif desteğini sağlamak idi. Böylece direnişin başlaması ani olmayacak ve devrimci hareket de daha hazırlıklı olacaktı.

Direnişe başlanacağı yolundaki haber somut gerekçeleriyle birlikte dışarıya sızdırılmasına rağmen, dağınık halde bulunan devrimci hareket etkin bir destek sağlayamadı. Ne uluslararası ve ne de ulusal alanda istenen aktivite gösterilebildi. Kitlelerden uzak kalmışlık, örgütlenmedeki eksiklik ve yanlışlıkların sonucu olarak bu böyle oldu.

Direniş sürüyor. Ancak, hapishane dışındaki muhalefeti yönlendirme sorununda devrimci hareket, kitlelere öncülük edemiyor. Tutuklu aile ve yakınları ve diğer halk kesimleri yaşanan acı olaylar karşısında, dağınık, örgütsüz, sistemsiz kendi başlarının çaresine bakmaya ve birşeyler yapmaya çalışıyorlar. Örgütlü güçler bu çabaları, kendiliğindenlikten çıkarıp örgütlü bir yola kanalize edebilme insiyatifini gösteremiyorlar. Oysa halkın örgütlü güçleri, ülkenin herhangi bir yerinde oluşan yığınsal kıpırdamalara müdahale ettikleri, insiyatifi ele geçirebildikleri oranda öncülük görevini yerine getirebilirler ve adım adım devrim mücadelesini örgütleyebilirler. İlk adımlar bundan başlıyor.

Kitleler tutunacak dal, yol gösterecek klavuz arıyor. Ama devrimci hareketin içerisinde bulunduğu durum, onu kitlelere gerekli güveni verme kapasitesinden bugün uzak tutmuştur. Böylesi gelişmeler karşısında anında tavır alınmadan ve gelişen kitle hareketinin insaylti-

Peşeng: sayfa 5

fini ele geçirmeden kitlelerin güveni kazanılabilinir mi? Elbetteki kazanılamaz. "Küçük işler" de insiyatifi ele geçirerek kitleleri arkasında sürükleyemeyen bir hareketin, devrimde kitleleri arkasında sürükleyebileceği inanmak çocuksu bir saflık olur. Güncel somut görevlerimizi aksatmadan yerine getirmeye çalışmalıyız. Güncel görevler ve uzun erimli mücadelenin gerektirdiği stratejik görevler arasındaki diyalektik ilişkinin gereklerini en mükemmel şekilde yerine getirme doğrultusunda fedakarca çalışmaktan kaçınmak devrimcilerin işi değil.

Devrime giden yol, demokrasiden, demokrasi savaşımından geçer. Tutukluların direnişi demokrasi savaşımının bir biçimidir. Kitle muhalefetini oluşturarak, iktidarın, tutukluların istemlerini kabul etmeye zorlanması da yine demokrasi savaşımının, anti-faşist mücadelenin bir biçimidir. İçerde, onurları ayaklar altına alınan ve işkence çarklarında uzun süreli sinsi bir imha planıyla yokedilmek istenen tutuklularla en aktif dayanışmada bulunmak; onların haklı taleplerine destek olmak, anti-faşist olmanın kıstaslarından biridir.

Anti-faşist güçler, kendi sorumluluklarının bilinci ile hareket etmelidirler. Vurdum duymaz, pasifist ve dağınık bir konumla yoldaşlarımıza, kardeşlerimize, eşlerimize gerekli yardımda bulunamayız; görevlerimizin gereklerini yerine getiremeyiz. Materyali kullanmasını bilirsek onbinlerin, yüzbinlerin harekete geçtiğini ve bizimle beraber geldiğini, bize sempati gösteren yığınsal potansiyelin kat kat arttığını göreceğiz. Yeter ki sağlıklı bir temelde Cunta'ya karşı öfkeyi yükseltelim. Mücadele içerisinde güçlenilir. Kitleler, kendisinin yararına aktif mücadele eden güçlere omuz verir, güvenir. Anti-faşist güçler kendi aralarında oluşturacakları birlik ve halktan alacakları destek sayesinde güçlenecekler. Yığın desteği sağlanmadan Cunta'nın egemenliğine son verilemez. O halde politik tutuklularla dayanışmayı güçlendirelim!

Peşeng: sayfa 6

Bir Devrimcinin Ardından:

NECMETTİN BÜYÜKKAYA

Necmettin Büyükkaya, 1943 yılında, Siverek'te, yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. İlk ve orta öğrenimini, doğduğu ilçede, lise öğrenimini topraksız işsiz Kürdistanlı yoksulların önemli bir bölümünün "ekmek kapı"larından biri haline gelen Adana'da bitirdi. 1966 yılında İstanbul Hukuk Fakültesi'ne kaydoldu.

Sömürge bir ülkenin insanı ve yoksul bir aile çocuğu olması nedeniyle, daha orta öğrenim sıralarında Kürt halkının ezilmişliğine ve ulusal soruna ilgi duyan Necmettin Büyükkaya, devrimci mücadeledeki aktif yerini, esasında üneversite sıralarında aldı. Bu yıllar, hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da aydınların, gençliğin, işçi ve köylülerin emperyalizme bağımlılığa ve kapitalist sömürüye karşı baş kaldırdıkları yıllardı. Necmettin Büyükkaya'da bu mücadelenin ön saflarında yeraldı. Kürt gençliğinin metropol kentlerde örgütlenme çabalarının ürünü olan DDKO (Devrimci Doğu Kültür Ocakları)lardan İstanbul DDKO'sunun kurucu ve başkanlığını yaptı. Aynı sıralarda, Kürdistan ulusal demokratik hareketinin temsilcisi T.KDP'nin önde gelenleri, Dr.Şıvan ve çevresiyle ilişkiye geçti ve bu hareketin de ön saflarında mücadele etti.

12 Mart darbesiyle başlayan anti-demokratik ve baskıcı koşullar döneminde, arandığı için Irak Kürdistanı'na gitti. Irak Kürdistanı'nda ulusal hareketin başını çeken gerici burjuva-feodal önderlik T-KDP hareketine çok sert saldırılar yöneltti. Dr. Şıvan, Çeko ve Brusk katledildiler. Necmettin Büyükkaya'da diğer bazı partililerle birlikte bir süre tutuklu kaldı. Ancak daha sonra, Irak Kürdistanı'nı terketme koşuluyla serbest bırakıldıklarında, Necmettin Büyükkaya Suriye'ye oradan da İsveç'e gitti.

1974 yıllarındaki "genel af"tan sonra ülkeye dönerek mücadeleyi yeniden örgütlemeye girişti. Bazı eski arkadaşlarıyla birlikte, 1975'te yeniden T-KDP adıyla kurulan Partimizin kuruluşunda yeraldı. Partinin kurucu ve Polit Büro üyeliğini yaptı. 1977'de parti yöneticileriyle ortaya çıkan görüş ayrılıkları nedeniyle ayrılarak inandığı doğrultuda mücadelesini sürdürdü. Bu dönemde Irak Kürdistanı'ndaki mücadeleye önemli bir destek verdi. Yakalandığı ana kadar, dur durak bilmeyen aktif çalışmaları daha çok Kürdistan'ın diğer parçalarında geçti.

15 Nisan 1982 günü faşist Cunta'nın güvenlik kuvvetleri tarafından gafil avlanarak zindana atıldı. Tutuklu olarak KİP-DDKD davasından ve Irak Kürdistanı'ndaki mücadeleye yardımından dolayı "mahkum" edilmek istendi. Tutukluluk döneminde, hapishanedeki ağır baskı koşullarına ve işkencelere yiğitçe karşı koydu. Hem geçen sonbaharda hem de bu yıl başında başlayan açlık grevlerinde yönlendirici bir konum aldı. Direnişe öncülük etti.

Direnişi her ne pahasına olursa olsun kırmak isteyen faşist cellatlar, sonunda O'nu katlettiler.

Necmettin Büyükkaya, yalnız Türkiye Kürdistanı'nda değil, Kürdistanın diğer parçalarında da en ön saflarda mücadele eden, ulusal demokratik mücadelenin önderlerinden biriydi. O, aynı zamanda, yorulmazlığı, bitmez- tükenmez sonsuz enerjisi, yiğitlik ve fedakarlığıyla da devrimcilerin kalplerinde saygın yerini almıştı. Necmettin Büyükkaya'nın şehit olması, baştan başa tüm Kürdistan'da büyük bir kayıp oldu. Bayrağı yerde kalmayacak, mücadelesi zafere dek sürecektir!

İŞÇİ SINIFI SENDİKAL HAREKETİNİN DURUMU

*

1984 yılına girerken faşist diktatörlüğün Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı üzerindeki çok yönlü, acımasız baskısı bütün şiddetiyle sürüyor. Faşizm daha iktidarı gaspettiği gün süngüsünün en sivri ucunu işçi sınıfına yöneltti. Yılların mücadelesi sonucunda kazandığı sendikal haklarını bir çırpıda ortadan kaldırdı. Cunta döneminde, 12 Eylül 1980 öncesinin, kısmi sendikal hak ve özgürlüklerini içeren yasaları iptal edildi. Sınıf mücadelesi temelinde demokratik sınıf ve kitle sendikacılığını savunup geliştirmeye çalışan ve işçi sınıfının en ileri sendikal potansiyelini barındıran DİSK ve bağlı sendikaları, "faaliyetten men" adı altında, fiiliyatta kapatıldı. Haklarında iddianameler düzenlenerek davalar açıldı. Ve tüm yöneticilerinin tutuklanmasına karar verildi. Her türlü grev yasaklanarak, sendikaların temel görevlerinden olan toplu sözleşme yapma hakkı işveren ve faşist devlet temsilcilerinin yönetim ve denetiminde olan ve işçi ücretlerini İMF ile tekelci sermayenin belirlediği çerçevede dondurma aracı olarak görev yapan Yüksek Hakem Kurulu'na (YHK) devredildi. TÜRK-İŞ ve bağlı sendikalarla diğer bazı bağımsız sendikalar organ toplantıları dahil tüm faaliyetleri izne bağlanarak "açık" tutuldular.

Cunta'nın süngüsü altında geçen üçbuçuk yıllık süre içinde işçi sınıfının tüm mücadele araç ve olanaklarına süngü zoruyla yasak konarak, eli kolu bağlandı. İşçi ücretleri dondurularak işçilerin satın alma gücü yarı yarıya düşürüldü. Bu dönemde işçi ücretlerinin gerçek değeri 1963 yılının seviyesine düştü.

Faşist Cunta 1 Ocak 1984 tarihini toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasasının yürürlük tarihi olarak ilan etmişti. Bu tarih aynı zamanda "faaliye halindeki" tüm sendikaların tüzüklerini yeni sendikalar yasasına uyarlamaları için verilen sürenin bitim tarihi idi. Bu uygulamalar sonucunda, 1984 yılı başından itibaren sendikal faaliyetler "serbest" bırakılmış oluyor. Bu durumda bile sendikalar, sıkıyönetim sürdükçe, aşağıda niteliklerini açıklayacağımız anti-demokratik, faşist yasalar çerçevesinde sıkıyönetim komutanlıklarının izninne bağlı olarak faaliyetlerini sürdürecekler.

Cunta tarafından iptal edilen 274 sayılı sendikalar yasasıyla 275 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasası yerine çıkarılan aynı adlı faşist nitelikli yasalar işçi sınıfının elini kolunu bağlıyor. Üretimi artırma bahanesiyle iş yerlerinde kışla disiplinini öngörerek, gelecekte de işçi ücretlerini sermayeyi rahatlatacak bir düzeyde tutmayı amaçlıyor. Aynı yasalar, TÜRK-İŞ'in başındaki kaşarlanmış sarı sendika yöneticilerini geçici maddelerle koruyarak, TÜRK-İŞ'i "sosyal barış" sağlamaya çalışan ve faşist devlet mekanizmasının bir parçası durumunda olan tek sendikal konfederasyon haline getirmeyi amaçlıyor. Bu yasalarla lokavt "anayasal bir hak" haline getirilirken grev, kağıt üzerinde varolan bir hak durumuna sokuyor ve bu sözde haka sahip iş kollarının sayısı daha bir azaltılıyor.

Referandum yasağı ve sendika değiştirmede yaratılan zorluklarla sendika seçme özgürlüğü ortadan kaldırılıyor. Sendikaların baş görevi olan toplu sözleşme yapma hakkı; "iş yerinde %51, iş kolunda %10 temsiline" bağlanarak kısıtlanıyor. Toplu sözleşme pazarlık süresi sınırlandırılıyor. Müzakere süresinin belirlenen süreyi aşması halinde, sözleşme yapma hakkının gerek bileşimi ve gerekse bu güne kadarki uygulamalarıyla işçi sınıfının düşmanı olduğunu kanıtlayan YHK'na geçmesi sağlanarak, Özal'ın Çalışma Bakanı'nında kabul ettiği gibi tüm faşist düzenlerde uygulanan "zorunlu tahkim sistemi" getiriliyor. Yeni yasalar, sınıf mücadelesi temelinde sendikal mücadele anlayışını kesinlikle yasaklıyor. Demokratik sınıf ve kitle sendikacılığının -DİSK'in şahsında süren düzmece davalarda mahkum(!) edilmeyecekleri farzedilse bile- yasal zemini ortadan kaldırılıyor. Cunta daha uzak görüşlü(!) davranarak "mahkum" olup olmayacaklarına bakılmaksızın sayıları iki bine varan DİSK ve bağlı sendika yöneticisi ile, 12 Eylül sonrasında "sakıncalı" diye işlerine son verilen 10 binlerce ilericinin ömür boyu sendika kurucu ve yöneticisi olamayacaklarını, aynı yasalara konan geçici maddelerle "sağlama almış" bulunuyor. Sendikalara üyelik, "organın kabulüne" bağlanarak ilerici deneyimli sendikal kadro ve militanların üyelik hakları, sendika yöneticilerinin insafına bırakılıyor. Sendika kurucu ve yöneticiliği, ilgili iş kolunda, on yıllık fiili çalışma süresine bağlanarak, özellikle genç işçiler sendikal mücadelede etkisizleştirilmek isteniyor. Sendikal örgütlenme hakkına sahip olan işçi ve emekçilerin kapsamı daha da daraltılırken, sendikaların faaliyet alanları kısıtlanıyor; siyasetle ilgilenmeleri kesinlikle yasaklanıyor. İdari makamlara, sendikaları idari ve mali yönde denetleme hakkı tanınarak, sendikalar, devlet dairelerinden biri haline getiriliyor. Anılan yasalara, sendikalı olmadan da toplu sözleşmeden yararlanma hakkı konarak işçi sınıfı için örgütsüzlük teşvik ediliyor. Fakat aynı yasalar, güçlü işveren sendikalarının yaratılması için her türlü teşvik ve tedbiri içeriyor.

Yürürlüğe sokulan yasalardan sonra "serbest toplu sözleşme düzenine geçildiği" ifade edil-

Peşeng: sayfa 7

mişse de, gerek yasanın pratikle çelişmesi, sayısız boşlukları içermesi ve gerekse YHK'nin, Cunta'nın ilan ettiği "demokrasi takvimi"ne rağmen bilinçli olarak üç yıl süreli toplu sözleşmeler bağıtlayarak, 1984 yılını da anılan sözleşmelere kapsatması, yaklaşık bir milyon işçinin 1984 yılı için toplu sözleşme hakkından yararlanmasına engel oluyor.

Bütün bu olumsuz koşullara bakıp karamsarlığa kapılmak yerine, geçmişteki deneyimlerimizden çıkaracağımız dersler ışığında, ülkelerimiz işçi sınıfına ve emekçi halklarımıza karşı en ufak bir güvensizliğe düşmeden; hedeflerimizi ve bizi bu hedeflere götürecek olan örgüt ve mücadele biçim ve yöntemlerini doğru saptamalıyız. Ancak bu takdirde faşizmi alaşağı ederek, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızı ulusal demokratik hak ve özgürlüklerine kavuşturabilir, işçi sınıfının sınıf mücadelesi temelinde demokratik sendikal birliğini sağlayabiliriz.

Partimizin Şubat 1983'te yaptığı 2.Kongresi'nde, "İşçi Sınıfının Sendikal Hareketi Üzerine" aldığı kararda: "Burjuvazinin yönlendirdiği ve uluslararası en gerici sendikal odakların çabasıyla kurulan sarı-gangester sendikacılığın yönetimde olduğu, bir grup sosyal demokrat yönetimli sendikayı da barındıran TÜRK-İŞ Konfederasyon'nun, askeri faşist Cunta tarafından belli başlı, tek konfederasyon olarak bırakılıp, anayasa ve yasalarla 'tek'liği garantiye alınarak, bazı operasyon ve 'temizlik'lerle faşistleştirilmek istendiğini" belirtmişti. Bu istemin birinci safhası, sarı yöneticilerin danışıklı olarak döğüştüğü, fakat tam kadro korunarak sonuçlandırılan son TÜRK-İŞ Kongresi ile anti-demokratik, faşist nitelikli 2821 sayılı Sendikalar 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Yasaları'nın uygulamaya sokulmasıyla kapanmıştır.

Üçbuçuk yıldır Cunta'nın ideolojik-politik saldırılarına, her türlü baskı ve yıldırma uygulamalarına rağmen örgütlülüklerini korumayı başaran 100 binlerce DİSK'li işçi, belirttiğimiz nedenlerle, yani yasaların dayatmasıyla TÜRK-İŞ'e üye olmak zorunda bırakılmışlardır.

İVEDİ SENDİKAL GÖREVLERİMİZ

2.Kongremiz, daha bir yıl öncesinden Cunta'nın ve burjuvazinin, işçi sınıfının sendikal hareketine ilişkin niyetlerini doğru saptadı: "PPKK 2.Kongresi, Faşist askeri diktatörlüğün, ülkelerimizin işçi sınıfını daha çok sömürmek ve zorba düzenine karşı mücadelesini etkisizleştirmek için faşist yasalarla gerçekleştirmeye çalıştığı, gerici, zoraki sendikal birliğe(!) karşısını yükseltmeyi görev bilir. Faşist diktatörlüğün zorba özünün ve niyetinin açığa çıkarılmasını, işçilerin sınıf çıkarları temelinde, gönüllü, demokratik sendikal birliğini savunur. Faşist askeri diktatörlük, TÜRK-İŞ üst yönetimi ile tam bir işbirliği içinde, TÜRK-İŞ'i korporatif faşist devlet modeline uygun olarak faşistleştirip, faşizm ve sermayenin en kararlı düşmanı olan işçi sınıfını ve sendikal mücadeleyi yönetmek ve yönlendirmek istiyor. Cunta'nın kendi amaçları doğrultusunda kullanmak istediği TÜRK-İŞ ülkelerimiz işçi sınıfının en büyük niceliğini barındırıyor. Demokratik sendikal birliğin sağlanması savaşımında TÜRK-İŞ, esas alanlardan biri olarak seçilip, Cunta'nın sendikal hareket ve TÜRK-İŞ'e ilişkin oyununun bozulması gerektiğini" belirtti. Ayrıca "sınıf mücadelesi temelinde, demokratik sendikal birliği sağlama ve sendikaları anti-faşist temellere oturtma mücadelesini, daha örgütlü ve etkin bir biçimde yürütmek ve kadroları, faşizm ile işverenlerin saldırılarından ve gerici sendika yöneticilerinin anti-demokratik uygulamalarından korumak için varolan legal olanakların yanı sıra, her iş yerinde ve her sendika şubesinde belirtilen amaçları benimseyen ve çeşitli siyasal kesimlerden oluşan illegal ve yarı legal komiteler kurulması"nı kararlaştırdı. Belirtilen amaçlar doğrultusunda yürütülecek sendikal mücadeleyi, anti-faşist mücadelenin bir parçası olarak değerlendiren Kongremiz, aynı kararında; "İşyeri" ve "sendika komitelerinin" "anti-faşist mücadelenin ve ittifakının gelişmesinde de önemli roller oynayarak, anti-faşist cephede önemli görevler üstlenebileceklerine" işaret etti.

Sendikal mücadele sömürüyü sınırlandırıp, işçi sınıfının yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirme mücadelesidir. Fakat bu mücadele aynı zamanda, sınıfsız, sömürüsüz bir toplum yaratacak olan işçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesine tabidir. Sınıf sendikalarını, faşizmin ve burjuvazinin boy hedefi yapan asıl özellikleri de budur. Faşist Cunta'nın çıkardığı yasalarla en deneyimli kadroları saf dışı bırakmaya çalışması, işçi sınıfının en diri kesimi olan genç işçileri etkisizleştirmek istemesi, DİSK'li işçileri sendikal yaşamdan uzak tutmaya çalışması ve çalışma yaşamı ile ilgili yasaları, sendikal mücadele için yasaklar manzumesine dönüştürmesi, sınıf mücadelesini törpülemek ve sınıf sendikacılığının yeşermesine olanak bırakmamak içindir. TÜRK-İŞ'te ince elenip sık dokunan hesabın nedeni de budur. Tüm devrimci-demokratik ve anti-faşist güçlere düşen görev; faşizmin genel olarak tüm sendikal yaşama ve özel olarak da TÜRK-İŞ'e yönelik hesabını bozarak, her yerde sınıf sendikacılığını savunup geliştirmek olmalıdır.

Türkiye ve Kürdistan'da, DİSK'in yaşamıyla ortaya çıkıp gelişen sınıf sendikacılığı ilkeleri ve DİSK'in faşizm ve sermayeye karşı mücadelede ortaya koyduğu onurlu geleneklerin yokedilmesi, Cunta'nın harcı değildir. DİSK'in sınıf sendikacılığı anlayışı ve devrimci mücadele gelenekleri, 100 binlerce yiğit, sınıf bilinçli işçi tarafından benimsenmiştir ve işçi sınıfının mücadele yolunu hep aydınlatacaktır.

İçinde bulunulan koşullarda ivedi sendikal görev, her türlü saldırı, baskı ve yıldırmalara rağmen bu güne dek korunan DİSK'li işçilerin örgütlülüğünü, tabandan işyeri komiteleriyle daha kalıcı ve yığınsal bir örgütlülüğe dönüştürmek, bunu

Devamı s. 11'de

Peşeng: sayfa 8

KOMÜNİST YARATICILIK

Roni KOÇER

Marksizm bir doğma değil; eylem klavuzudur. Bunun doğruluğunu hepimiz, kendisine komünist diyen herkes kabul eder. Ama iş bununla bitmiyor. Çoğu kez "doğru" kabul etmemize rağmen, doğruları pratikte yaratıcı bir şekilde uygulamaya sıra geldi mi takılıp kalıyarsak; ya da başka ülkelerin, ülkemizinkinden farklı olan ekonomik,politik, kültürel, tarihsel vb. özelliklerine uygun olarak uygulanabilenleri kalkıp ülkemize kalıp gibi uygulamaya çalışıyorsak; zaman zaman özden çok biçim öne çıkarılıyorsa, bu demektir ki Marksizm-Leninizm'i bir eylem klavuzu olarak kullanamıyoruz. Bu yapılamayınca da öne çıkan sorunlardan takılınır. Yanıt bulunmaz ya da diğer bir deyimle doğru yanıt bulunmaz. Bu durumda da işler karışır, birikir, çok hata yapılır, gidişata karşı bazan seyirci ve bazan da yanlış müdahaleci bir tavra girilir.

Komünist yaratıcılık sorunu, daha çok pratik yaşamda önemini hissetirir. Karşımıza günlük pratik işlerde bir sürü sorun çıkar. Biribirini takip eden ve bazan da üst-üste karşımıza çıkan bu sorunları çözmek için komünizmin teorisini satır satır ezberlemek veya komünizm teorisinin yazıldığı kitapların içerdiklerini özümsemek yetmiyor. Binlerce kitap okumak, sorunu çözemiyor; düşünmek, kafa yormak ve eldeki dar olanaklar çerçevesinde çözüm yollarını araştırmak ve bulmak gerekir. Eğer sorunlar önümüze çıktığı zaman, onlar üzerinde derin bir şekilde düşünülürse, araştırma yapılırsa, gerekli kafa emeği sarfedilirse, inanın ki bugüne kadar çözmemiş bulunduğumuz bir çok sorunu çözebileceğiz.

Okuyup da okuduklarını içinde bulunduğu koşullara uygulamayan, pratik faaliyetlere aktif olarak katılmayan birinden yaratıcı değil; laf ebesi olması beklenir. Lafazanların yetiştirilmesi kolaydır. Bunun için "kitap kurdu" olmak yeter. Bu da zor bir şey değildir. Ama yaratıcı kadrolar yetiştirmek çok daha zordur. Bu kadrolar hem teorik ve hem de aktif pratik çalışmalar yaparak yetişirler. Onlar hayattan öğrenirler ve elde ettikleri tecrübelerden istifade ederek ertesi gün daha iyi çalışırlar. Tecrübelerinden başkalarını da yararlandırırak partiye önemli yararlar sağlarlar.

Parti çalışmalarımızın değişik araçlarla nasıl sürdürülmesi ,illegal, legal ve yarı legal eylemlerin somut koşullara uygun bir şekilde nasıl sürdürülmesi ve güncel sorunların -anında çözüm yolları bulunarak- çözümü,yaratıcı komünist çalışmayı gerektirir. Tüm bunları kitaplarda bulmak ise, mümkün değildir.

Yaratıcı olmak, koşullara uygun mücadele araç, biçim ve yöntemlerini ana hatlarıyla bilmekle bitmiyor; bir de bunun nasıl bir teknikle yapılması gerektiğini incelemek gerek. Yoksa, yol bizim için yeterince aydın sayılamaz ve biz her adım atışımızda takılırız, düşeriz ve hedefimize ulaşmamız mümkün olmaz. Her zaman kitlelerin devrimci insiyatifine öncülük etmek, karmaşık siyasal ve teknik sorunlara çabuk ve doğru çözümler bulabilmek yaratıcı çalışmanın gereğidir. Koşulların değişmesiyle birlikte kısa bir süre içerisinde kendimizi onlara uydurabilmeliyiz. Nerde, niçin, ne zaman, nasıl davranmamız gerektiğini bilmeliyiz. Olaylara hakim olabilmek doğrultusunda girişken olmalıyız.

Ne zaman geri çekilineceği, ne zaman üst düzeyde bir toparlanma gerçekleştirilerek saldırıya geçilmesi gerektiğini; saldırının hangi türünün, hangi araçlar kullanılarak ve hangi teknik yöntemlerle gerçekleştirilmesi gerektiğini; kitlelerin güncel acil ve temel özlemlerini, yönelimlerini, günlük propaganda ve ajitasyonun yönü ve konusunu doğru tespit ederek, kitleler ile iktidar arasındaki çelişkileri nasıl daha fazla derinleştirilebileceğini; partisel pratik işlerde kimin, ne kadar, hangi görev alanında görevlendirilirse daha başarılı olabileceğinin bilinmesi ve buna göre adımların atılması gerekir.

Kitlelerle ilişki kurma ve kitle bağlarını daha da geliştirerek, kitleleri yönlendirmek kolay değil. Siyaset bir sanattır. Komünist parti sanatçıdır. Sanatını hergün biraz daha geliştiremeyen sanatçının sonu iyi olmaz. Ama, öte yandan; çarpıcı yeteneklere sahip ve hergün daha da gelişen sanatçının ise geleceği parlaktır.

Mücadele sürecimiz boyunca yeni imkanlar yaratmak zorundayız. Her şeyi üst organlardan beklemek doğru değil. Elimizden geldikçe olanaklardan iyi istifade edelim. Kendimizi olanakları gözönünde bulundurarak nasıl ayarlamamız gerektiğini bilelim. Olanaklarımızın daha yüksek bir düzeye çıkarılması için -her birim kendi çapında- elbirliğiyle çalışalım. Örgütün çalışmaları için daha verimli koşullar yaratamayan, cesaretle üzerine sorumluluk alamayan yaratıcı değil. Yaratıcı komünist, sorunlardan korkup bözülmez; sorunların üstüne üstüne gider. En karmaşık durumlarda dahi yolunu bulur. Gelişmeleri yakından takip eder. Nerede olursa olsun; o, devrime yarar veren bir uğraşla birlikte vardır. Tembel değil, enerjiktir.

Yaratıcı insan, başarı anında zafer sarhoşluğuna kapılmayan; yenilgi anında da paniğe ve yılgınlığa kapılmadan mücadeleyi bundan sonra nasıl sürdürmesi gerektiğini araştırarak öğrenen ve öğrendiklerini uygulayan insandır. Hazır lokmacı değil. "Ben bana söyleneni yaparım, onun dışındaki beni ilgilendirmez" mantığıyla da hareket etmez.

Kaba kumandacılık kadroların yaratıcı yeteneklerini köreltir. Onları ürkekleştirir. Cesaretle karar verebilmelerini ve sorumluluk almalarını engeller, bağımsız düşünme yeteneklerine gem vurur. Yaratıcı insan bağım-

Devamı s. 11'de

Peşeng: sayfa 9

Baştarafı s. 1'de

HANGİ İSTİKRAR?

insanlık dışı sömürüye rağmen "programlanan hedefler"e varılamadı. Resmi verilere dayanarak bazı örnekler vermek mümkündür:

Hükümetin 1983 yılı için hedeflediği kalkınma hızı %4,8 idi. Ama buna varılamadı. Kalkınma hızı %3,2 olarak gerçekleşti. Yatırımlardaki durgunluk sürüyor; beklenen canlılık olmadı.

%20 olarak planlanan enflasyon hızı aşıldı. Resmi kayıtlara göre gerçekleşen enflasyonun hızı ise %40 ile hedeflenenin iki katı oldu.

İşçi dövizleri akmadı. % 28 oranında bir azalma oldu.

Türkiye'nin dış ticareti için hedeflenenler de gerçekleştirilemedi. İhracatta hedeflenen 7 milyar dolara ulaşılamadı. Türkiye'nin 1983 yılı ihracatı, 6.250 milyar dolar olarak gerçekleşti. Böylece de ihracat artışı için hedeflenen %15'lik oran yerine, ihracat artış hızı %2,2 olarak gerçekleşiyordu.

1983'te ithalatın azalması hedeflenmişti. O da olmadı. Değil azaltmak, aynı düzeyde bile tutmak mümkün olmadı. Azalma yerine %5'lik artış oldu. 1982'de 8.842 milyar dolar olarak gerçekleşen ithalat, 1983 yılında 9.150 milyar dolar olarak gerçekleşti.

Türkiye'nin 1983 yılındaki dış ticareti de böylece bir kez daha açık veriyordu. Bu kez verilen açık, 2 milyar 900 milyon dolar oldu. Bu duruma göre, Türkiye'nin dış ticaret açığının toplamı 1983'te %9,5 luk artış göstermiş oluyor.

1983 yılı başında bir ABD doları 186 Türk lirası iken, izlenen günlük kur ayarlamaları sonucunda 1983 yılı sonunda bir ABD Doları 280 Türk lirasına yükseldi. Dış borç miktarı 24 milyar dolar olan ve her yıl dış ticaret açığına bir-kaç milyar dolarda eklenen Türkiye gibi bir ülke için bu rakam oldukça yüksektir.

İzlenen tarım politikası sonucu olarak tarımsal üretim, 1982 yılının gerisine düşmüştür. Üretim girdilerini karşılama gücünden yoksun işletme sahiplerinin ürünlerinin verimi düştü. Tarımda iflasiaşma ve tekelleşmeyi hızlandıran yeni önlemler alındı. Yabancı sermaye ve yerli işbirlikçilerine, tarımı ve tarıma dayalı üretim birimlerine ilişkin yeni olanaklar tanındı. Yabancı sermayenin ülkeye girişini teşvik amacıyla da bazı anlaşmalar imzalandı.

İzlenen ekonomi-politikayla "en büyükler" palazlanırken, binlerce, onbinlerce küçük ve orta işletme iflasla karşı-karşıya geldi. Bu arada bazı "anlışanlı" şirketler de iflas ettiler.

İzlenen ekonomi-politikanın istikrar değil, istikrarsızlık getirdiği; ekonomiyi düzlüğe değil, batağa götürdüğü ortada.

Şimdi işbaşına gelmiş bulunan Turgut Özal başkanlığındaki yeni hükümet, 24 Ocak Kararları'nı daha sert, diğer bir deyimle "şok" uygulamaları ile gerçekleştirmek istiyor. Özal, 24 Ocak Kararları ve emperyalist finans kuruluşların dayattığı reçeteleri bağnazca hayata geçiriyor.

Özal, iktidara oturur-oturmaz bazı "düzenlemeler"e girişti. Bu "düzenlemeler" çerçevesinde zamlar yapıldı: Petrole "sık sık zam" sistemi getirildi. Tekel ürünlerine %45'e varan miktarda zam yapıldı. Gübre zamı %60-65 oldu. Elektriğe %35, kağıda %5-10, sümerbank ürünlerine %15, ilaçlara %20'ye varan miktarda zam yapıldı. Özal Hükümeti'nin işbaşına gelmesinin ardından, bir ayda, Dolar Türk parasına karşı %11,5'luk değer kazandı. "Türk Parasının Kıymetini Koruma Kanunu" kaldırılıyor.

"Liberalleştirme" adı altında ithalatın merkezleştirilmesi, küçük ve orta çaptaki şirketlerin iflasa sürüklenmesi amacına yönelik kararlar alındı. Türkiye'nin en büyük 13 ihracat şirketlerine büyük imtiyazlar tanındı. Sadece bu şirketlere sosyalist ülkelerden ithalatta bulunma olanağı tanınıyor. Sosyalist ülkelerle yapılan ithalata kısıtlamalar getirilirken, kapitalist ülkelerle yapılan ithalat üzerindeki kısıtlamalar bir bir kaldırılıyor.

Yabancı sermayenin ülkeye girmesi için yeni avantajlar sağlanıyor. Teşvik edici önlemler alınıyor. Tarım, enerji, sanayi ve madencilik sektörleri yabancı sermayeye tamamen açılarak %100'e kadar vergi indirimine gidiliyor.

KİT'ler, baraj ve köprüler vb. konular yerli ve yabancı tekellere satılmak isteniyor.

Ağır sanayi yerine montajcılık daha da teşvik ediliyor.

Faiz politikasında yapılan değişikliklerle faiz hadleri yükseltiliyor. Faiz hadlerinin yükseltilmesinden dolayı artış gösteren kredi faizleri de hazineye yüklenıyor. Faizlerden kesilen stopaj vergisinden yüzde 100'lük (yüzde 20'den yüzde 10'a), hamiline yazılımevduat vergisinden üçte birlik(yüzde 30'tan yüzde 20'ye,), muamele ve sigorta vergisinden yüzde 80'lik (yüzde 15'ten yüzde 3'e), bankaların vadesiz mevduata ödedikleri faiz oranından yuzde 75'lik (yüzde 20 den yüzde 5'e) indirime gidildi.

Bizim burada sunduğumuz, en büyük sermaye sahipleri yararına yapılan uygulamalardan sadece bazılarıdır. Ama sadece bunlar bile faşizmin iğrenç yüzünü ortaya sermeye yetiyor. ●

DİSK'e ÖZGÜRLÜK!
Sınıf Mücadelesi Temelinde İşçi Sınıfının Demokratik Sendikal Birliği için İLERİ!

Pêşeng: sayfa 10

Baştarafı s. 1'de

ÇARKIN DİŞİ

yin". Diğer yandan da keyfine geleni bir günde yapabilecektir. Faşist diktatörlük kendi koyduğu kuralları bile çiğniyor ve çoğu kez uymuyor. Bu işleyiş, diğer iki kukla partiyi bile bazı konularda "şaşkın"a çevirmiştir.

Tüm bunlar, bir kez daha gösteriyor ki; esas çark dönüyor. Hem de daha hızlı. Bu çark, emperyalizm ve yerli tekelci sermayenin en gerici, en saldırgan kesimleri adına faşist Cunta'nın elindedir. Bu dün de böyleydi, bugün de böyledir. Kukla parlamento ve hükümetler bu çarkın birer dişidir. Ve bu çarkın daha hızlı dönmesinden başka bir işleve sahip değiller. Faşizm kurumlaştıkça bu gerçek daha da açığa çıkıyor. Ve bundan sonrada böyle olacak. Ta ki faşizm, tüm kurum ve kuruluşlarıyla yerle bir edilene keder... ●

Baştarafı s, 7'de

...SENDİKAL HAREKETİNİN DURUMU

TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalara kanalize etmek ve niteliğine bakılmaksızın TÜRK-İŞ'in iş kolu sendikalarında, sınıf sendikacılığının mücadelesini vererek, onu geliştirmeye çalışmaktır. İşyeri komitelerinin çalışmaları, her sendika şubesinin bünyesinde kurulacak sendika komiteleriyle koordine edilip daha etkinleştirilmelidir. Bu temel sendikal yönelimin yanında, bazı işkolların somut koşulların ürünü olarak ortaya çıkan özgün durumlarda, bağımsız sendikalarda örgütlenebilir veya varolan bağımsız sendikalara gidilebilir. Ancak bu tür örgütlenmelere, özgün durumların geçiciliği gibi, geçici taktik örgütlenmeler olarak bakılmalıdır.

Belirttiğimiz yönelim, temel sendikal yönelim olarak seçilip, işyeri ve sendika komiteleri için her işkolunun, sendikanın, işyerinin ve yörenin somut koşullarına uygun düşen esnek örgüt ve mücadele biçimleri bulunmalı ve bu örgüt ve mücadele biçimleri işçi sınıfına özgü yaratıcılıkla hayata uygulanmalıdır. Bu takdirde ülkelerimiz işçi sınıfının, gerek sınıf sendikacılığı mücadelesinde ve gerekse antifaşist mücadelede kısa sürede önemli mesafeler katedeceği muhakkaktır. ●

Baştarafı s. 12'de

21 ŞUBAT...

nında, bildiri ve açıklamalarında cephe, güç ve eylem birliği konularına önemli bir yer ayırması yetmiyor.

Partimiz, dar grupçu ve sekter tutumlar aşıldığı, ilkeli, programlı ama esnek taktikler öne çıkarıldığı takdirde güçlü ve sağlam alternatiflerin yaratılabileceği görüşündedir. Halklarımızın, güçlü ve ayakları yere basan cephe, güç ve eylem birliği özlemi gittikçe yaygınlaşıyor. Açlığın, sefaletin, aşırı sömürü ve baskının alabildiğine arttığı günümüz koşulları, sözkonusu özlemin nesnel zeminini oluşturuyor.

Kitlelerdeki sessizlik gittikçe devrimci demokratik ve anti-faşist güçler lehine bozuluyor. Mücadele arkadaşlarımız, halkımızın yiğit evlatları, faşizmin zindanlarını çoktan mücadele alanlarına çevirdiler. Faşist diktatörlüğün ağır koşullarında olsa da toplumun legal siyasal alanda örgütlenmesi, yeni gelişmelere gebedir. "Genel af" burjuva çevrelerinde bile yaygınlaşmış. Tüm bunları faşist diktatörlüğü yıkma amacı doğrultusunda örgütleme becerisi, güncel görev olarak kendini dayatıyor. Asgari güncel taleplerde bile güç ve eylem birliklerinin sağlanamayışı Türkiye ve Kürdistan'lı devrimci-demokratik güçlerinin önemli bir açmazıdır. Bu açmazın aşılması mümkündür. Ve aşılmalıdır. En azından bu işi birlikte yapabilecek olanlar, yapmaya karar verenler üzerlerine düşeni yapmalıdırlar.

PPKK, şimdiden, gerek Kürdistan ve gerekse Türkiye düzeyinde güçlü cephe, güç ve eylem birliklerinin sağlanması için üzerine düşeni yapmaya hazırdır. Bu amaca varmak için de her düzeyde girişim ve çabalarını yorulmaksızın sürdürecektir. ●

Baştarafı s. 9'da

KOMÜNİST YARATICILIK

sız düşünebilen ve anı kararlar verebilen insandır.

Komünist yaratıcılık; fedakarlık, cesaret, girişkenlik, zorluklara boyun eğmezlik, gidişata müdahaleci tavır, duyarlılık ve anı gelişmeler karşısında anı kararlar alabilme becerisi olmaksızın düşünülemez.

Yaratıcı insan kendi geçmişini sürekli değerlendirir. Bundan gelecek için etkinleştirici dersler çıkarır. Hata yaptığı zaman, bunu fazla gecikmeden görebilir ve kısa sürede tamir edebilir.

●

PÊŞENGİ OKU VE OKUT !

YAZI VE HABERLE GÜÇLENDİR !

DÜZELTME : Pêşeng'in geçen sayısında, 10. sayfanın 2.sütununun en üst satırı düşmüştür. Sözkonusu satır şöyledir: "Devlet tekel kapitalizmi ilişkile-"
Düzeltir, özür dileriz.

21 Şubat Uluslararası Sömürgecilikle Mücadele Gününde

SÖMÜRGECİ - FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTELİM

Faşist diktatörlük, yeni yeni manevralara başvuruyor. ABD emperyalizmi ve en gerici, en saldırgan tekellerin yeminli uşağı Turgut Özal Hükümeti, iki aylık gibi kısa bir süre içindeki uygulamalarıyla yaşamı daha da çekilmez hale getirdi.

ABD ölüm füzeleri, dünya barışını dehdit ediyor. ABD emperyalizminin saldırgan ve silahlanma yarışını körükleyici politikası, insanlığı yeni bir dünya savaşının eşiğine sürüklüyor. İşte Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkı, 21 ŞUBAT SÖMÜRGECİLİKLE MÜCADELE GÜNÜ'nü böylesi koşullarda karşılıyor. Dünya savaş ve silah sanayii tekelleri, NATO ve Pentagon şefleri, gerici, faşist diktatörlükler, kendilerini de yokedecek çılgınca planlar peşindedir.

Bundan dolayı 21 Şubat Sömürgecilikle Mücadele Günü, dünya barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin sömürgeciliğe, yeni-sömürgeciliğe, silahlanma yarışına karşı mücadele bayrağını daha da yükseltecekleri gündür. Asya, Afrika, Latin Amerika ve Avrupa'da yükselen demokrasi ve barış mücadelesi; emperyalizme ağır darbeler indirmekte, saldırgan planları bir çok yönden dumura uğratmaktadır.

Kürdistan halkı da yüzyıllardır bağımsızlık ve özgürlüğü uğruna verdiği şanlı mücadelesini yeni koşullara uygun bir biçimde sürdürüyor. Halkımız, sömürgeci Türk burjuvazisinin en ağır uygulamalarına karşı direndi. Ve daha da direniyor. Sömürgeciliğin her türlü yıldırma ve yoketme girişimlerine rağmen kendi örgütlü güçlerini bağrında yaşatıyor. Güç ve kararlığını Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkından alan PPKK, halkımızın bu bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi geleneğini Marksizm-Leninizm'in eylem klavuzluğunda sürdürmeye kararlıdır. Partimiz, 1983 yılını, örgütsel mücadelede toparlanma ve dağınıklığa son verme yılına dönüştürmeyi başarabildi. Partimiz, Türkiye ve Kürdistan düzeyinde de dağınıklığın son bulması için üzerine düşeni layıkıyle yapmaya çalışacaktır.

SÖMÜRGECİLİĞE KARŞI MÜCADELE, FAŞİZMİ YIKMA VE BARIŞI KORUMA MÜCADELESİYLE İÇ İÇEDİR

Kürdistan halkının Türk sömürgeciliğine karşı mücadelesi, faşist diktatörlüğün iş başına getirilmesiyle yeni boyut kazandı. Sömürgeciliğin derecesi daha da arttı. TC.devlet yapısının yeniden biçimlendirilmesi, ekonomik, toplumsal ve siyasal alanlarda yapılan köklü değişiklikler Türkiye halkını etkilediği gibi, Kürdistan halkını da doğrudan etkiledi. Burjuva egemenlik biçimindeki bu değişiklikler, mücadelenin yöneleceği hedef ve kapsamda da önemli değişiklikleri ortaya çıkardı. Faşist diktatörlük, bir avuç tekelci ve bunların Kürdistan'daki işbirlikçileri dışında hemen hemen tüm sınıf ve katmanlara yöneldi. Bundan hareketle Partimiz, bir taraftan Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin örgütlenmesi için ülke düzeyinde mücadelesini sürdürürken, diğer yandan da halkımızın bu stratejik hedefini yakınlaştıracak olan faşizmin alaşağı edilmesi görevini önüne koydu. Ve bu aşamada sömürgeciliğe karşı mücadelenin, faşizme karşı mücadelede somutlaştığını açıkladı.

Diğer yandan faşist diktatörlük, özellikle Kürdistan topraklarını tamamen NATO'nun ve ABD'nin saldırgan ve yayılmacı planlarına açtı. Kürdistan'da "Çevik Kuvvetler" denilen işgal birlikleri üstlendirildi. Faşist diktatörlük, NATO ve ABD'nin saldırgan planları için yeni havaalanları inşa ediyor. Eskilerini bu amaç için "modern"leştiriyor. Tüm bunlar, hem halkımızı, hem de Sovyetler Birliği ve bölge halklarını tehdit altında bulunduruyor. Halkımızın bu saldırgan planlara karşı mücadelesi iki yönlüdür: Birinci yön, Türk sömürgeciliğine ve faşizme karşıdır. İkinci ise, emperyalizmin, bölge halklarını yeni sömürgeci ilişki ağına çekme ve nükleer savaşa bile yolaçabilecek planlarına karşıtlıkla somutlanan yöndür... Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkının sömürgeciliğe, yeni-sömürgeciliğe, faşizme ve her türlü komplocu emperyalist planlara karşı mücadelesi iç içe ve çok yönlü bağlarla birbirine bağlıdır.

GÜÇLÜ BİR ALTERNATİF YARATMAK ZORUNLUDUR

Tüm bunların bilincinde olan PPKK, Türkiye ve Kürdistan'da güçlü ve sağlam alternatiflerin yaratılmasının zorunluluğu üzerinde ısrarla duruyor. Bu alternatiflerin güvencesi Türkiye ve Kürdistan'lı devrimci demokratik güçlerdir. Ve en büyük sorumluluk bu güçlere düşmektedir. Gerçi devrimci-demokratik güçlerin tümü kendi saflarında bile dağınıklığı sona erdirmiş, toparlanmaya başlamış değiller. Aşabilenler de çok az ve kendi misyonlarına uygun adımları bir türlü atamıyorlar. Dar grupçu ve sağlıklı birliklerin oluşmasını sekteye uğratan faydacı günübirlik politikalar tümden aşılmadı. Hatta bazı hastalıklar kangrenleşmeye doğru gidiyor. Her ve parti ve örgütün kendi bası-

Devamı s. 11'de

Pêşeng: sayfa 12